

—Ca, no senyora. A casa no estem per potingues. El senyor Ambròs és l'amo d'aquest bar que hi ha al 94, tres portes més avall de casa i que va obrir-se fa cosa d'un any.

—Ai, ai! Un bar? No m'hi he fixat. Com en diuen?

—**Bar Rabassada.**

—Que potser és allí on hi havia abans la vaqueria de la senyora Laieta?

—Justa la fusta. Doncs, com li dic, el senyor Ambròs no té boca per alabar-nos, perquè ja quan tenia taverna al carrer de Còdols el meu marit va regalar-li tots els plançons de la Falgueta, aquella gata cendrosa, se'n recorda?, i ara li ha emparaulat tots els gats que posi al món la Negrita. Bé; doncs així que en Marianet va haver-li explicat el que succeïa amb la nena, ja em té el senyor Ambròs a la capçalera del llit amb una ampolla de menta dessota cada braç.

—I li va anar bé a la nena?

—De primeral. Al començament, està clar, amb la menta, els cucs es van enravenxinar i la tos creixia. Però el senyor Ambròs, que és un home valent de debò, vinga donar-li traquets de menta.

—I ho prenia de bon grat la Neus?

—Si us plau per força. Oh, veurà el que va passar. Es veu que a còpia de prendre menta, els cucs van marxar del coll, però els poca-soltes, en lloc d'anar per avall, van enfilar-se, fins que li van atacar el cap.

—Què diu ara?

—El que sent. Ella, que és un nervi fet i pastat, va començar a fer extremituds, a dir disbarats i va acabar per insultar el salvador.

—Vol dir l'aigua del Carme?

—No, senyora: el senyor Ambròs. Li va dir un terme que ha sentit a donya **Asunción**, la mestra veïna. No sé si me'n recordaré. Ah, sí! El va tractar, horroritzi's, de **soqueta**, volent dir que no arriba a soca.

—Deu voler dir **zoquete**.

—Això mateix. Però el senyor Ambròs, que té molta mà esquerra, com aquell qui sent ploure. Amb uns quants traquets més de menta ho va tenir arreglat. Prendre-se'ls i baixar-li els cucs va ésser joc de poques taules.

—I no li va repetir l'atac?

—Que és cas! Es va anar ensopint, ensopint i, filla, ha dormit tota la nit com un general.

—I el metge, com s'ho mira això?

—No ho sap pas! Si fins ensenyant-li l'annunci del **Patufet** no el puc convèncer, què en treuré d'explicar-li aquesta feta?

—I quin mal té la Justina per aquest metge?

—Esgarrifi's. Diu que tot li ve d'un «desfici» de calç. No li negaré que l'altre dia en Marianet, remenant un sac de calç va embrutar les rajoles i va fer una mica de polseguera.

—Com! No treballa a l'escorxador?

—Sí, senyora. Els matins neteja tripes de cavall al **matadero**, però, a la tarda, ja se sap: campa pel seu compte. S'ha d'aprofitar tot en aquests temps, donya Laura. Sí, doncs, com li deia. El Marianet va haver d'anar a emblanquinar l'alcova del Maldonado, aquell carrabiner retirat que vivia a un quint pis del carrer de Ponent i que va morir tísic del coll. No sap qui vull dir?

—No, senyora.

—Sí, dona! El marit de la senyora **Encarnación**, la pentinadora.

—Vol dir, potser, la mare de la Victoria, aquella desgraciada presumida que feia revista al Còmic?

—No se n'enrigui, no, donya Laura. Ha de saber i entendre que l'any passat la van fer **Miss de les sorda-mudes**, i li asseguro que feia patxoca de debò.

—Què diu? I on treballa, ara?

—Crec que fa **cine** a Montjuïc. Altrament, a e nMarianet buidant la calç se li va esclafar la saca, però ni jo ni la Justina vam sentir la més petita molèstia, llevat de la polsina.

—Perdoni, senyora Gracieta, però sospito que vostè està mal fixada. El metge es deu haver referit a un dèficit de calç i no a un «desfici».

—Que no és igual, per ventura?

—Què ha d'ésser, santa cristiana! Dèficit vol dir escassetat, pobresa. Pel que veig, la Justina necessita un suplement de calç. El cas de la seva nena em fa pensar amb una neboteta meua, la Neus: pàl·lida, trista, malhumorada, no tenia gana, i també girava els ulls en blanc quan dormia i xerricava de dents. La dida prou deia que eren els cucs. Però el meu germà, l'Artur, ja el coneix vostè, no estava d'orgues. Crida el doctor i aquest, després d'un examen fet a consciència, va dir que la malaltia de la nena, derivava en gran part d'una pobresa en calç. Li recepta unes gotes a base d'extracte d'oli de fetge de bacallà i com aquell qui posa oli en un llum: la criatura alegre, rogeja de galtes, amb una gana que Déu n'hi dó i mai més ha xerricat de dents.

—Sap que em deixa parada? I on les venen aquestes gotes?